

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/99/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6124220226
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:6124220226.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Miroslavy Saxovej v spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., IČO: 50 496 166, Tolstého 20, Žilina, zast. ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., IČO: 36 864 455, Tolstého 20, Žilina, proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, IČO: 00 585 441, Štefanovičova 4, Bratislava, o zaplatenie 315 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 7.4.2025, č. k. 44C/5/2024-120 v spojení s opravným uznesením Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 7.10.2025, č. k. 44C/5/2024-137, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením z r u š u j e a vec v r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 315 eur s úrokom z omeškania vo výške 9,5 % ročne zo sumy 315 eur od 1.12.2023 do zaplatenia a súčasne žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie s odkazom na ust. § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s § 11 ods. 7 zák. o PZP a nariadenie vl. č. 87/1995 Z. z. a odôvodnenie podanej žaloby odôvodnil tým, že žalovaný v konaní zistené skutočnosti v zásade nerozporoval, okrem účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla a tieto zásadne neprekračujú hranicu dôvodnosti pre priznanie tohto nároku. Žalobe vyhovel aj v časti požadovaného príslušenstva pohľadávky (úroku z omeškania). O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Proti uvedenému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý z odvolacích dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP žiadal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť tak, že súd žalobu v celom rozsahu zamietne, alternatívne napadnutý rozsudok zrušíť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Namietal, že súd prvej inštancie hrubým spôsobom porušil právo žalovaného na spravodlivé súdne konanie, keď sa prakticky vôbec nevysporiadal s podstatnou a relevantnou argumentáciou žalovaného týkajúcou sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a nedôvodnosti celkovej doby prenájmu náhradného vozidla. Napadnutý rozsudok podľa neho už na prvý pohľad nespĺňa požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplývajúce z § 220 CSP, ako aj z rozhodovacej činnosti súdov citujúc z rozhodnutí NS SR zo dňa 30.9.2024, sp. zn. 7Cdo/154/2023, zo dňa 30.10.2024, sp. zn. 9Cdo/46/2023, zo dňa 31.1.2019, sp. zn. 6Cdo/98/2017 či rozhodnutí ESLP. Obzvlášť závažným je práve to, že prvoinstančný súd sa zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom nevysporiadal s podstatnou a relevantnou argumentáciou žalovaného, týkajúcou sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu či nedôvodnosťou celkovej doby prenájmu náhradného motorového vozidla. Súd prvej inštancie bol povinný uviesť jasnú,

zrozumiteľnú a právne korektnú argumentáciu pre prijatie alebo odmietnutie jednotlivých námietok žalovaného podstatných z hľadiska rozhodnutia vo veci samej. Odôvodnenie napadnutého rozsudku označil za nekonzistentné, zmätočné, neúplné a arbitrárne, nespĺňajúce zákonné požiadavky, nie je možné z neho zistiť ani samotný myšlienkový postup, na základe ktorého súd dospel k záverom uvedeným vo výrokovej časti rozsudku. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia v danom prípade zakladá odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. b) a d) CSP.

4. V ďalšom žalovaný poukázal na ods. 7. odôvodnenia, v ktorom súd prvej inštancie uviedol, že poškodený mal odplatne postúpiť svoju budúcu pohľadávku voči žalovanému titulom jeho nároku na náhradu účelne vynaložených nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla na žalobcu. Podľa súdu započítacím prejavom poškodeného na zapltenie odplaty za postúpenie pohľadávky s pohľadávkou žalobcu voči poškodenému vyplývajúcej z faktúry v zmysle bodu 5. Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 9.11.202 vznikla voči žalovanému pohľadávka vo výške 525 eur s DPH, ktorej postúpenie poškodený oznámil žalovanému. Žalovaný má však jednoznačne za to, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, ako aj vec nesprávne právne posúdil, keď v odôvodnení rozsudku dospel k záveru, že v danom prípade pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 9.11.2023 mal mať poškodený ako veriteľ voči žalovanému ako dlžníkovi pohľadávku vo výške 525 eur s DPH z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Ako žalovaný uviedol vo svojich písomných vyjadreniach v konaní pred prvoinštančným súdom, v danom prípade pred uzatvorením Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 9.11.2023 neboli naplnené zákonné podmienky vyplývajúce z § 44 ods. 2 písm. b) zák. č. 381/2001 Z. z. v spojení s § 442 ods. 1 Občianskeho zákonníka, za splnenia ktorých mohlo poškodenému voči žalovanému poisťovateľovi vzniknúť právo na výplatu poistného plnenia vo výške 525 eur s DPH z titulu účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. V tejto súvislosti poukázal na uznesenie NS SR zo dňa 28.2.2023, sp. zn. 7Cdo/52/2022, v ktorom dovolací súd vymedzil, kedy v zmysle príslušných ustanovení zák. č. 381/2001 Z. z. vzniká poisťovateľovi povinnosť nahradiť poškodenému za poisteného škodcu príslušný nárok na náhradu škody (vtedy, ak mu vznikol nárok na náhradu ujmy proti škodcovi a uplatnil ju a preukázal voči poisťovateľovi). Nárok na výplatu poistného plnenia tak v zmysle uvedeného rozhodnutia NS SR mohol vzniknúť len za kumulatívneho splnenia nasledovných podmienok: i) vznik nároku poškodeného na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla voči poistenému škodcovi vo výške 525 eur, ii) uplatnenie tohto nároku na náhradu škody voči poisťovateľovi, iii) preukázanie tohto nároku na náhradu škody poškodeným voči poisťovateľovi. V danom prípade však pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky nebola splnená ani len prvotná a základná podmienka, ktorou je vznik nároku poškodeného na náhradu škody. Opätovne tiež zdôraznil, že pojem skutočná škoda sa dlhodobo interpretuje tak, že musí ísť o zmenšenie majetkového stavu poškodeného (R 55/1971), či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného (R 28/2007), nepostačuje zvýšenie pasív. Ak dlžník nezaplatil dlžnú čiastku svojmu veriteľovi, nemôže úspešne uplatniť nárok na ich náhradu z titulu zodpovednej tretej osoby za škodu, pretože mu škoda zatiaľ nevznikla, samotná existencia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi ani súdne rozhodnutie o povinnosti dlžníka zaplatiť dlh nie je totiž skutočnou škodou ani ušlým ziskom (citované z Števček, M., A., Bajánková, J., Fečík, M., Sedlačko, F., Tomaškovič, M. a kol. Občiansky zákonník I. § 1- 450. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 1494, podobne Krajský súd v Žiline v rozhodnutí zo dňa 18.12.2018, sp. zn. 1Co/92/2018). Na vznik škody v danom prípade nepostačovalo podľa žalovaného len samotné prenatatie si náhradného vozidla poškodeným a vyfaktúrovanie nájomného žalobcom ako prenajímateľom, ale vyžadovala sa aj reálna úhrada tohto nájomného poškodeným žalobcovi ako prenajímateľovi náhradného vozidla (musí ísť o vynaložené náklady). Z listinných dôkazov založených v súdnom spise však vyplýva, že poškodený faktúru žalobcovi za prenájom náhradného vozidla nikdy neuhradil a teda pred uzatvorením zmluvy o postúpení žalovanej pohľadávky neexistovala škoda. Uvedenú skutočnosť je možné vyvodiť už len z toho, že k zániku (nesplneného) záväzku poškodeného ako nájomcu na úhradu nájomného voči žalobcovi ako prenajímateľovi malo dôjsť až vzájomným započítaním pohľadávok podľa bod 5. zmluvy o postúpení. V zmysle uvedeného konštatoval, že pohľadávka poškodeného voči žalobcovi na odplatu za postúpenie vo výške 525 eur nebola ani započítateľná. K otázke započítania pohľadávok žalovaný v ďalšom odkázal na argumentáciu uvedenú v konaní pred prvoinštančným súdom. Zhrnúc uvedené súdu prvej inštancie vytkol, že otázku aktívnej vecnej legitímácie ako kardinálnu otázku každého konania posúdil v rozpore s platnou právnou úpravou, ako aj na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Záverom za nezlučiteľnú s právom žalovaného na spravodlivé súdne konanie označil strohú konštatáciu súdu o nedôvodnom krátení poistného plnenia a neposkytnutí plnenia

v rozsahu zodpovedajúcom pohľadávke žalobcu bez riadneho vysporiadania sa s podstatnou obranou žalovaného a bez uvedenia akéhokoľvek myšlienkového postupu.

5. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Žalovaný podľa neho v odvolaní neuviedol nijaké relevantné skutočnosti ani nepredložil dôkazy, ktoré by viedli k spochybneniu správnosti skutkových zistení a právnych záverov súdu prvého stupňa. Odvolanie označil len za prejav nesúhlasu žalovaného s rozsudkom, ktorý však nemá vecné ani právne opodstatnenie. Súd sa v napadnutom rozsudku podľa žalobcu dôsledne vysporiadal s predmetom konania, rozhodnutie zodpovedá náležitostiam v zmysle § 220 ods. 2 CSP a žalobca stotožniac sa s názorom prvoinštančného súdu nevzhliadol žiaden dôvod na jeho zmenu alebo zrušenie. Vyslovil názor, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Nespokojnosť žalovaného s hodnotením priebehu a výsledku konania a s právnym posúdením súdu prvej inštancie v rámci rozhodnutia o peňažnom nároku, pokiaľ sú dostatočne dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia, netvorí opodstatnený dôvod odvolania. Prvoinštančný súd sa podľa neho dostatočne v odôvodnení rozhodnutia zaoberal spornými skutočnosťami, argumentáciou a dôkazmi strán, pričom jednotlivé dôkazy a námietky strán sporu vyhodnotil podľa svojej úvahy. Za nepravdivé označil tvrdenia žalovaného, že súd údajne akceptoval vyjadrenia a predložené dôkazy žalobcu bez toho, aby ich konfrontoval s argumentáciou žalovaného. Vo vzťahu k námietke nedostatku aktívnej vecnej legitímácie uviedol, že táto otázka bola ustálená vo viacerých súdnych sporoch aj so žalovaným (napr. rozsudok Okresného súdu Žilina zo dňa 11.11.2019, sp. zn. 17C/42/2019 v spojení s potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu Žilina zo dňa 27.3.2020, sp. zn. 8Co/24/2020, v ktorom odvolací súd konštatoval, že aktívna vecná legitímácia vyplýva nielen zo zmluvy o postúpení pohľadávky, ale aj zo samotného správania žalovaného, ktorý časť poistného plnenia zaplatil žalobcovi). Odvolací súd v tomto konaní konštatoval, že zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak ostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Takéto postúpenie ani podľa všeobecných súdov neodporuje zákonu; išlo o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie samotného nároku na náhradu škody, ktorý bol postúpený (obdobne viď rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 28.5.2021, sp. zn. 8Co/53/2021). S odkazom na uvedené vyslovil názor, že na základe odplatného postúpenia pohľadávky sa žalobca stal aktívne vecne legitimovaným subjektom na jej uplatnenie a argumentácia žalovaného v tomto smere je právne irelevantná až absurdná. V tejto súvislosti poukázal na to, že inštitút započítania, ako jeden zo spôsobov zániku záväzku slúži na to, aby subjekty, ktoré sú vzájomnými dlžníkmi, zbytočne nerealizovali úhradu jeden druhému, čo si možno pri platbe v hotovosti predstaviť ako odovzdanie určitého obnosu peňazí jednému subjektu a vrátenie tohto obnosu peňazí späť platiacemu subjektu. Započítanie je nutné chápať ako ekvivalent platby, a preto pokiaľ došlo k započítaniu, išlo vo svojej podstate o úhradu vzájomných pohľadávok (bližšie viď rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.2.2021, sp. zn. 9Co/5/2021, zo dňa 30.6.2021, sp. zn. 10Co/7/2021, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 17.1.2018, sp. zn. 3Cob/220/2017). Poškodený a žalobca tak konali pri postúpení pohľadávky a započítaní vzájomných pohľadávok v súlade so zákonom. Plne sa stotožnil aj s názormi prvoinštančného súdu, v zmysle ktorých náklady na prenájom náhradného vozidla boli za celú dobu vynaložené nutne a účelne. Uvedené závery označil za v súlade s charakterom, účelom a povahou povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Za určujúcu označil skutočnosť, že poškodený sa dostal do situácie, keď bol nútený si prenajať náhradné motorové vozidlo za poškodené vozidlo v dôsledku poistnej udalosti zavinenej klientom žalovaného, a teda tento stav nebol výsledkom jeho dobrovoľného rozhodnutia a slobodného vôľového konania, ale bol v priamej príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou a vzniknutou škodou. Poškodený prenájomom náhradného motorového vozidla len riešil dôsledky zapríčinené poistnou udalosťou a odstraňoval nepriaznivý stav. V danej veci poškodený užíval náhradné motorové vozidlo po dobu od 30.10.2023 do 9.11.2023 s tým, že až dňa 13.11.2023 došlo k doručeniu krycieho listu zo strany žalovanej poisťovne autoservisu a zároveň v tento deň sa poškodené vozidlo po oprave dostalo do dispozičnej sféry poškodeného. Žalobca je toho názoru, že nie je dôvodné skúmať účelnosť a nevyhnutnosť užívania náhradného vozidla nad rámec účelu náhradného vozidla definovaného nálezom ÚS SR zo dňa 16.2.2023, sp. zn. III. ÚS 602/2022. K otázke dôvodnosti nájmu náhradného motorového vozidla do dňa vystavenia krycieho listu citoval právne závery vyslovené ÚS SR v náleze zo dňa 17.7.2025, sp. zn. III. ÚS 322/2025. V danom prípade došlo k doručeniu krycieho listu dňa 13.11.2023, t. j. neskôr ako došlo zo strany

poškodeného k ukončeniu nájmu náhradného vozidla (9.11.2023). Prvoinštančný súd preto postupoval v celom rozsahu správne, ak žalobcovi priznal nárok za celú uplatnenú dobu trvania nájmu náhradného vozidla a bolo na žalovanom, aby tvrdil aj preukázal, že poškodený mal možnosť vyzdvihnúť svoje auto z opravovne skôr, avšak v konaní neunesol dôkazné bremeno ohľadom dôvodnosti krátenia náhrady škody za obdobie nájmu náhradného vozidla od vystavenia faktúry autoservisom dňa 9.11.2023. Postup autoservisu pri vykonávaní opravy motorového vozidla a jeho vracaní poškodenému nemožno nijako pričítať poškodenému, ktorý bol objektívne po celú dobu zotrvania jeho vozidla v autoservise vylúčený z jeho užívania, a to v dôsledku primárnej príčiny, ktorou je vznik škody na jeho motorovom vozidle porušením povinností poistenca poisťovne. Čakanie na krycí list, resp. úhradu za opravu poškodeného vozidla autoservisom zo strany poisťovne pritom spadá do sledu udalostí spojených so škodovou udalosťou, ktoré vymedzujú obdobie nároku poškodeného na náhradu nákladov spojených s užívaním náhradného vozidla po dobu vykonávania jeho opravy. Deň ukončenia opravy nemožno považovať za rozhodujúci deň, ku ktorému by mal poškodený ukončiť nájom náhradného vozidla, ak nemá objektívnu možnosť opravené vozidlo týmto dňom užívať. Uvedené nastáva až okamihom vydania opraveného vozidla poškodenému, ku ktorému autoservis pristupuje v čase, keď má aspoň deklarované krytie nákladov na vykonanú opravu zo strany poisťovne prostredníctvom krycieho listu. V prejednávanej veci nebolo preukázané, že by doba zotrvania opraveného vozidla v autoservise bola pričítateľná poškodenému, naopak doba zotrvania vozidla v autoservise a nutnosť užívania náhradného vozidla súvisí výhradne so vznikom dopravnej nehody zapríčinennej poistencom žalovanej a jeho zodpovednosťou za náhradu škody, ktorá nahlásením poisťnej udalosti prešla na poisťovňu. Žalobca tiež vyslovil presvedčenie, že by bolo aj v rozpore s dobrými mravmi, ak by bol poškodený žiadaný o úhradu nákladov spojených s opravou jeho motorového vozidla, keď tieto majú byť kryté z povinného zmluvného poistenia vinníka dopravnej nehody, pričom na zabezpečenie krytia predmetných nákladov slúži práve tzv. krycí list poisťovne smerujúci tak k splneniu záväzku autoservisom odovzdať opravené vozidlo poškodenému a objektívne mu tak umožniť jeho užívanie. Rozhodovaciu prax, o ktorú žalovaný opiera svoju procesnú obranu, označil za v súčasnosti prekonanú, a to vzhľadom na nálezy ÚS SR sp. zn. III. ÚS 602/2022, III. ÚS 476/2024, III. ÚS 322/2025, ako aj s poukazom na aktuálne rozsudky Krajského súdu v Žiline vo veciach sp. zn. 6Co/84/2023, sp. zn. 6Co/77/2023, sp. zn. 11Co/67/2024, sp. zn. 7Co/51/2024, sp. zn. 11Co/88/2023, sp. zn. 9Co/107/2023, sp. zn. 5Co/79/2024, sp. zn. 8Co/148/2024, sp. zn. 10Co/42/2024, týkajúce sa obdobného skutkového stavu a priznávajúce nárok až do vystavenia krycieho listu zo strany poisťovne. Poukázal tiež na rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave vo veciach sp. zn. 3Cob/202/2020, sp. zn. 3Cob/86/2023, sp. zn. 3Cob/94/2023 rešpektujúce účel náhradného vozidla a práva poškodeného. Úvahy a konštatovania žalovanej ohľadom príčiny vzniku škody opravou motorového vozidla vyvracajú rozhodnutia Krajského súdu v Žiline vo veciach sp. zn. 14Cob/89/2022, sp. zn. 11Co/88/2023. Záverom zdôraznil, že skutočnosť, že opravované vozidlo poškodené konaním poistenca žalovanej zotrva v servise až do zaplattenia nákladov spojených s jeho opravou, je priamou a bezprostrednou príčinou vzniku uplatneného nároku na náhradu škody, pričom nevydanie vozidla ku dňu poskytnutia zdaniteľného plnenia podľa faktúry vystavenej autoservisom a doručovanie len poisťovni nepredstavuje žiadnu ďalšiu, ani inú príčinu, ktorá by bola samostatnou a rozhodujúcou príčinou pre vznik škody, resp. v dôsledku ktorej by došlo k pretrhnutiu príčinnej súvislosti. Napadnuté rozhodnutie je tak podľa žalobcu plne v súlade s vykonaným dokazovaním a právne posúdenie zodpovedá povahe vynaloženia nákladov z hľadiska účelnosti, dôvodnosti a bezprostrednej súvislosti so škodovou udalosťou.

6. Žalovaný v súdom stanovenej lehote odvoláciu repliku nedoručil.

7. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

8. Podľa § 220 ods. 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy

a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

9. Kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie rozsudku sú zákonodarcom vyjadrené vo vyššie citovanom ust. § 220 ods. 2 CSP. Vo všeobecnosti možno rozhodnutie, ktoré ich nerešpektuje označiť za nepreskúmateľné. Požiadavka preskúmateľnosti a presvedčivosti súdneho rozhodnutia v sebe subsumuje aj skutočnosť, že výrok súdneho rozhodnutia musí zodpovedať výsledkom vykonaného dokazovania a vyhodnotenia dôkazov, ktoré súd v odôvodnení rozhodnutia jasne a presvedčivo zdôvodní. V odôvodnení rozhodnutia je povinný podať výklad o opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozsudku, a tým preukázať jeho správnosť. Každé súdne rozhodnutie musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie, v ktorom súd logicky, vnútorne kompaktné a neprotirečivo vysvetlí svoj postup a dôvody svojho rozhodnutia, pričom sa musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí v odôvodnení dostatočne vysvetliť nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Závery prijaté prvoinštančným súdom môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia substancoval zistený skutkový stav. Vo svojej argumentácii by súd nemal byť nekoherentný, t. j. rozhodnutie by malo byť konzistentné a prezentované argumenty musia podporiť prijatý záver. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je pritom odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia, ktoré sa vysporiada i s jeho špecifickými námietkami. V tejto súvislosti Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti pripomína, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva síce povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak len potiaľ, pokiaľ majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, I. ÚS 352/6, II. ÚS 220/08, III. ÚS 12/07, IV. ÚS 163/08). Všeobecný súd nemusí tak dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (viď napr. Ruiz Torija c/a Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-A, Hiro Balani c/a Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c/a Grécko z 29.05.1997, Higgins c/a Francúzsko z 19.02.1998 a iné). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, preto postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Porušením uvedeného práva účastníka na jednej strane a povinnosti súdu na druhej strane, sa účastníkovi konania odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov. Nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia je tak porušením základného práva strany sporu na spravodlivý proces garantovaný v čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a súčasne zakladá odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Rovnaký záver prijal v rozhodovacej praxi aj Európsky súd pre ľudské práva napr. v rozhodnutí Ruiz Torija c/a Španielsko z 09.12.1994, séria A, č. 303-A, či Ústavný súd SR napr. v rozhodnutiach sp. zn. I. ÚS 17/01, I. ÚS 226/03, II. ÚS 261/06, III. ÚS 74/08, I. ÚS 181/08.

10. V prejednávanej veci z obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalovaný sa žalobou uplatnenému nároku na náhradu nákladov spojených s prenájomom náhradného motorového vozidla už v odpore proti platobnému rozkazu bránil riadne odôvodnenou námietkou nedostatku aktívnej vecnej legitímácie s poukazom na absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení žalovanej pohľadávky, ďalej námietkou neunesenia dôkazného bremena vo vzťahu k účelnosti, nevyhnutnosti a odôvodnenosti nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla a neopodstatnenosťou uplatnených úrokov z omeškania, citujúc pritom viaceré súdne rozhodnutia. V reakcii na vyjadrenie žalobcu k ním podanému odporu v duplike rozšíril ním prezentovanú argumentáciu týkajúcu sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie. Aj napriek uvedenému sa súd prvej inštancie v hrubom rozpore s § 220 ods. 2 CSP v napadnutom rozhodnutí žiadnym spôsobom nevysporiadal s touto obranou a odhliadnuc od na prvý pohľad zjavnej nekonzistentnosti štruktúry napadnutého rozhodnutia sa v stručnom odôvodnení obmedzil len na konštatovanie, že žalovaný skutočnosti uvedené v návrhu na vydanie platobného rozkazu v zásade nerozporoval, okrem výšky účelne vynaložených nákladov na najom náhradného vozidla, ktorá však zásadne neprekračuje hranicu dôvodnosti pre priznanie žalovaného nároku. Odvolací súd súhlasí so žalobcom, pokiaľ vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že odôvodnenie, v ktorom súd stručne

a jasne objasní skutkový a právny základ postačuje pre záver o zachovaní práva na spravodlivý súdny proces, avšak v danom prípade uvedené nebolo zo strany prvoinštančného súdu dodržané a napadnuté rozhodnutie nesplňa atribúty preskúmateľnosti a presvedčivosti.

11. Žalovaný opodstatnene namieta, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia je už na prvý pohľad nesúrodé, nekonzistentné, v rozpore s § 220 ods. 2 CSP a povinnosťou súdu dbať na presvedčivosť odôvodnenia súdneho rozhodnutia. V odôvodnení nie je vôbec uvedené ako sa vo veci vyjadril žalovaný (okrem stručnej konštatácie v ods. 2., že žalovaný žiadal žalobu zamietnuť) a aké prostriedky procesnej obrany použil, absentuje v ňom jasné, zrozumiteľné a presvedčivé vysvetlenie posúdenia skutkových tvrdení a právnych záverov prezentovaných sporovými stranami, označenie skutočností, ktoré súd prvej inštancie mal za preukázané, a ktoré nie, a z ktorých dôkazov pri svojich záveroch vychádzal. Dokonca pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazoval na závery prvoinštančného súdu uvedené v ods. 7. odôvodnenia je potrebné uviesť, že z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia nevyplýva, že by sa jednalo o závery prvoinštančného súdu, ale v nadväznosti na ods. 3. a obsah podanej žaloby je zrejmé, že sa jedna o doslovnú citáciu žalobnej argumentácie. V odôvodnení tak celkom absentujú akékoľvek úvahy, ktorými sa súd prvej inštancie riadil pri hodnotení skutkových a právnych otázok, a to za situácie, kedy žalovaný v konaní za podpory riadnej argumentácie namietal aktívnu vecnú legitímáciu, ako kardinálnu otázku každého civilného sporového konania a rovnako aj samotnú účelnosť poškodeným vynaložených nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla a v neposlednom rade aj dôvodnosť príslušenstva žalovanej pohľadávky. Odpoveď na načrtnuté a pre meritórne rozhodnutie podstatné právne otázky, ktorú by bolo možné v odvolacom konaní v rozsahu žalovaným uplatnených odvolacích dôvodov riadne preskúmať, v odôvodnení napadnutého rozhodnutia celkom absentuje. Uvedené platí bez ohľadu na dôvodnosť/ nedôvodnosť obrany žalovaného a skutočnosť, že touto sa opakovane vo svojich rozhodnutiach týkajúcich sa obdobných sporov zaoberajú mnohé prvoinštančné i odvolacie súdy. Ako už odvolací súd uviedol v ods. 9. odôvodnenia jednou zo záruk spravodlivého súdneho konania je právo sporových strán na riadne, náležité a presvedčivé odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré tvorí súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Pokiaľ preto žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanému vytýka, že nepredložil žiadne dôkazy a žiadnu relevantnú argumentáciu na spochybnenie skutkových a právnych záverov prvoinštančného súdu, uvedené neobstojí práve vzhľadom na absenciu akýchkoľvek právnych úvah v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd preto zhodne so žalovaným v dôsledku ním vytýkaných nedostatkov považuje napadnuté rozhodnutie za nepreskúmateľné, arbitrárne a odnímajúce sporovým stranám možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu v rámci žalovaným podaného odvolania. Naopak argumentácia žalobcu, podľa ktorého boli zo strany prvoinštančného súdu dodržané zákonné limity preskúmateľnosti a zrozumiteľnosti dôvodov rozhodnutia, sa rozhodne na napadnuté rozhodnutie nevťahuje a pri objektívnom posúdení nemôže obstať.

12. Zhrnúc uvedené prvoinštančný súd sa pri odôvodnení svojho rozhodnutia neriadil zákonnými požiadavkami kladenými na obsah odôvodnenia rozsudku, ktoré majú zabezpečiť riadne a náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Vzhľadom na nedostatočnosť odôvodnenia zaťažil svoje rozhodnutie vadou nepreskúmateľnosti a sporovým stranám znemožnil pri využití riadneho opravného prostriedku prezentovať náležitú skutkovú a právnu argumentáciu. Zistený nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia pritom zakladá porušenie práva na spravodlivé súdne konanie a odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b) CSP. Nakoľko tento nedostatok je prekážkou riadneho odvolacieho prieskumu napadnutého rozhodnutia a nemožno ho napraviť v konaní pred odvolacím súdom, odvolaciemu súdu neostávala iná možnosť, ako napadnutý prvoinštančný rozsudok v súlade s § 389 ods. 1 písm. b) CSP v celom rozsahu zrušiť a vec mu podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť na ďalšie konanie.

13. V ďalšom konaní bude úlohou súdu prvej inštancie vec opätovne posúdiť a prijaté právne závery náležite, presvedčivo a v súlade s požiadavkami ust. § 220 ods. 2 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí sa prvoinštančný súd riadne vysporiada aj so žalovaným prezentovanou obranou o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, ktorú žalobca v spore odvodzuje od zmluvy o postúpení žalovanej pohľadávky, so zameraním sa na posúdenie platnosti tejto zmluvy, ďalej obranou, v ktorej žalovaný namietal neúčelnosť nákladov na prenájom náhradného motorového vozidla a námietkou opodstatnenosti uplatnených úrokov z omeškania, a to všetko s prihliadnutím na aktuálnu konštantnú súdnu prax v obdobných sporoch.

14. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (§ 396 ods. 1, 3, § 255 a nasl. CSP).

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419) CSP v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).